

Но трѣвата и цвѣтята не сѣ весели и доволни. . . . Тѣ сѣ сърдѣли на високитѣ дървета и често говорили:

— Защо сте израсли така на гжето?
Защо сте сплели клонетѣ и листата си и не давате на бистрия дѣждецѣ да омие и накваси нашитѣ сволчета?! . . .

— Азъ не мога да живѣя безъ вода, — сърдито говорѣла дѣтелината.

— А за насъ не пропускатѣ слънчевитѣ лъчи. . . Ние не можемъ безъ слънце, то е нашия животъ! . . . — оплаквали се цвѣтята.

Въ гжстия шумацѣ спокойно стоялъ стариятъ бухалъ и подслушвалъ оплакванията на трѣвата и цвѣтята. Той раздрусалъ перошината си, оперилъ уши, разтворилъ нокти и съ дебелъ гласъ извикалъ:

— Мълчете вие, никакви! . . . Азъ съмъ радостенъ, че брезитѣ и липитѣ така гжсто растатъ! За мене е нужна тъмнината! . . . Въ този шумалацѣ живѣя спокойно; окоето на ловеца не може да проникне вътрѣ. Това мѣсто е моето царство! . . .

— Браво, браво! . . . изкрѣкала свраката, и азъ обичамъ такива мѣста.

— И ние сме радостни и доволни отъ гжститѣ шумаца. Дѣцата нѣма да развалятъ нашитѣ гнѣзда и рожбитѣ ни спокойно ще отраснатъ, — извикали съ единъ гласъ славеятъ, синигерътъ и мушитрънчето.

Настѣпила ноцъта. Въ гората настанало мракъ и нищо не можело да се познае. Птицитѣ заспали въ гнѣздата си; бубулечкитѣ се скрили